

ת"פ 2590/09 - מ.י. משרד התמ"ת המחלקה המשפטית-עו"ז נגד א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ, אבי מזרחי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 2590-09

17 ספטמבר 2015

לפני:

כב' השופט ד"ר יצחק לובוצקי
המאשימה

מ.י. משרד התמ"ת המחלקה המשפטית-עו"ז
ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן

-

הנאשמים

1. א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ
2. אבי מזרחי

ע"י ב"כ עו"ד שלמה בכור

הכרעה וגזר דין

חברת א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ (להלן: "**הנאשמת**"), הורשעה בביצוע עבירות של אי מסירת טופס הודעה לעובד בדבר תנאי עבודתו, בניגוד לסעיפים 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד (תנאי עבודה), התשס"ב-2002 (להלן: "**חוק הודעה לעובד**"), וזאת בהתייחס לשתי עובדות ועבירה של אי ניהול פנקס חופשה, בניגוד לסעיפים 26 ו-28 לחוק חופשה שנתית, התשי"א-1951 (להלן: "**חוק חופשה שנתית**"), וזאת בהתייחס לעשר עובדות שעבדו אצלה.

על הנאשמת נגזר קנס כספי בסכום כולל של 35,000 ₪.

הנאשמת הגישה ערעור לבית הדין הארצי (ע"פ 14802-03-14), אשר בפסק דינו מיום 13.4.15 ביטל את הרשעת הנאשמת מעבירה של אי ניהול פנקס חופשה וקבע כי התיק יוחזר לבית דין זה על מנת לדון בטענות הנאשמת לעניין "הגנה מן הצדק", בהתייחס לעבירה של אי מסירת הודעה לעובד.

אין חולק כי לנאשמת עבר נקי לחלוטין, וזו הרשעתה הראשונה לפני ביה"ד, כאשר היא פועלת למעלה מעשרים שנים, ומעסיקה למעלה מ-1,000 עובדים.

כך גם אין חולק, כי במועד הרלוונטי לפתיחת תיק החקירה מיום 31.10.2007 עבירה על חוק הועדה לעובד הייתה עבירה הראשונה.

הנאשמת מעלה טענות של "אכיפה סלקטיבית", באופן מפלה ושרירותי. עוד נטען, כי בהתאם להנחיות המאשימה על פי נוהל מיום 10.5.09 ונוהל מיום 9.3.10, במקרה של עבירה ראשונה הנוגעת לעבירות "מסמכים", יש לשלוח התראה בלבד, תחת הגשת הליך פלילי.

המאשימה מצידה טוענת ראשית, כי הגשת כתב האישום היא תולדה של בקשת הנאשמת להישפט ולכן אין מקום לטענה של פגיעה ממשית בעקרונות של צדק והגינות.

זאת ועוד, נוהל סגירה במקום נקיטת הליכים בעבירות מסמכים יצא רק ביום 9.3.10, **כשנה לאחר הגשת כתב האישום** וכשנתיים לאחר מועד ביצוע העבירה.

באשר לנוהל מיום 10.5.09 נטען, כי הנוהל מתייחס רק לעבירות במסגרת חוק הגנת השכר, התשי"ח-1958, המתייחס לתיקון 24.

טענת הגנה מן הצדק, היא תולדת הפסיקה (ע"פ 2910/94 ארנסט יפת - מדינת ישראל, נ(2), 353, מיום 28.02.96) (להלן- **ענין יפת**) עד להפיכתה בתיקון תשס"ז של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ) ל"טענה מקדמית" בס"ק 149(10), שחלות לעניינה הוראות הסעיפים 149-151 לחסד"פ. מקובל כי ה"הגנה הפסיקתית" ל"טענה מקדמית חקוקה" בסעיף 149(10) לא משנה את "**ההלכה כפי שנקבעה בפסיקה אלא לעגנה בחקיקה. דברים אלה נאמרו במפורש על-ידי המחוקק בדברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי(תיקון מס' 51) (הגנה מן הצדק), התשס"ד-2007 [הצ"ח הכנסת 143]...**" (ת"פ(י-ם) 377/04 מדינת ישראל - ירון וול, מיום 03.07.07).

ודוק: נדרשת פגיעה מהותית, לא חמורה ואף לא קיצונית (סתירה מהותית ולא סתירה מהותית קיצונית), שהולמת את 'הרף המרוכך' שבפרשת בורוביץ (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל - ד"ר איתמר בורוביץ, נט (6), 776, מיום 31.03.05) (להלן- **עניין בורוביץ**). להקשר זה יפים הדברים הבאים: "**ולעניין 'לעקרונות של צדק והגינות משפטית'-נסתפק בתשובה, כי לו הייתה המשיבה מוכיחה, כי כתב האישום בעניינה הוגש ממניע זר ותוך אכיפה בררנית אסורה... - ודאי שנוקפת לזכותה טענת הגנה מן הצדק**".

מבחינת הפסיקה העיקריים לבחינת הטענה, הם כדלקמן:

1. התנהגות שערורייתית של הרשות (ענין יפת, עמ' 171). תיבדק במסגרת זו "**התנהגות שערורייתית שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם... המדובר במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסבול**" (על נוקשות מבחן זה נמתחה ביקורת בפרשת בורוביץ ונקבע בו מבחן מרוכך יותר).

2. בקיום ההליך יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות (ענין בורוביץ, עמ' 805-806). "**עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהטחת קיומו של הליך פלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות... מטרת החלתה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים...**".

בעניין בורוביץ סוכמו שלבי הבחינה בהכרעה בקיומה של הטענה המדוברת שם סוכם כי, הבחינה תהא מורכבת משלושה שלבים. בשלב הראשון, על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על

עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני, על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי (חרף הפגמים) יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של

ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום. בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב-האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית-המשפט לקבוע כי תיקון הפגיעה יכול שייעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים.

ההכרעה בשאלה אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלתה של "הגנה מן הצדק", אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. יודגש כי לאור השלכות קבלת הטענה, הנטייה היא לקבל את הטענה במקרים חריגים ובמשורה בלבד (ע"פ 5672/05 טגר בע"מ - מדינת ישראל, מיום 21.10.07; וכן ר' עפ (ארצי), 14/07 מדינת ישראל, משרד התעשייה המסחר והתעסוקה - הום סנטרס (עשה זאת בעצמך) בע"מ, מיום 22.01.07).

ומן הכלל אל הפרט:

לאחר בחינת טענות הצדדים סבורני כי אין המקרה דן נופל בגדר המקרים בהם, עפ"י מבחני הפסיקה, מוצדק לקבל את טענת 'הגנה מן הצדק'.

אין מדובר במקרה המעורר חשד ואף חשש כי מדובר בהגשת כתב אישום ממניע זר, או יחס מפלה או תוך אכיפה בררנית אסורה. כך גם לא מצאתי כי נפלו אי אילו פגמים בהליכים שננקטו כנגד הנאשמת. כפי שציינה הנאשמת במסגרת טיעוניה, הנוהל המדובר והרלוונטי לעבירה בה הורשעה הנאשמת, **הוא מאוחר למועד**

ביצוע העבירה

והגשת כתב האישום, שהוגש כאמור לאחר שהנאשמת ביקשה להישפט. כך וממילא, עפ"י הנוהל, ההתראה כפופה לתיקון הליקוי בתוך שבועיים ימים. לפיכך, הבקשה לביטול כתב האישום בשל טענת 'הגנה מן הצדק' -נדחית.

לעניין העונש - בשל זיכויה של הנאשמת מהאישום של אי ניהל פנקס חופשה, לאור העובדה כי עבור הנאשמת דובר בעבירה ראשונה לאחר שנים רבות של פעילות עסקית והעסקת עובדים רבים, ולאור התמשכות ההליכים, אני מעמיד את סכום הקנס על גובה 20,000 ₪ בלבד, ומחייב את הנאשמת להתחייב התחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות דומות למשך 3 שנים ובגובה 30,000 ₪.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ו, (17 ספטמבר 2015), בהעדר הצדדים.